

1er PREMI JOVES

PAULA VILAU MONTROYA

VARADERO

L'Alfred observa la cuineta de joguina des del sofà. Recolza la barbata en una mà i amb l'altra cargola l'embolcall d'un caramel de llimona. Les seves pupil·les s'han clavats en els fogons, els coberts i els platets estampats d'animals que els seus cunyats van regalar a la Jing en arribar a Barcelona, ja fa quatre mesos. Sopa de galets. Ou ferrat. Pa amb tomàquet. Botifarra amb mongetes. Macedònia. Pollastre rostit. Ahir al matí l'Eva li havia ensenyat a la Jing el nom d'alguns dels plats que cuina normalment i els havia apuntat en una petita pissarra. La nena havia simulat preparar-los, barrejant ingredients imaginaris en les olletes de plàstic i buscant l'aprovació d'ella constantment. A l'Alfred li sembla veure la Jing d'esquenes, amb la seva melena, negríssima i densa, cobrint-li part de l'esquena. Se li acut llavors que no l'han portat a la perruqueria des de que van arribar de la Xina. A l'Eva li agraden els cabells llargs. Les cames de la Jing, pàl·lides i primes, sobresortint per sota del vestit de floretes que sempre vol dur posat, semblen moure's d'un costat a l'altre del menjador. —S'engreixarà de seguida amb nosaltres— havia dit l'Eva el primer dia que van portar-la a casa. La Jing encara no havia guanyat cap quilo. Mai tenia gana i es passava el dia movent-se. Ja començava a dir frases en català, tot i que Papa i Mama no formaven part del seu vocabulari. L'Eva li deia Ratolí i l'Alfred s'hi dirigia pel nom. El menjador ple de claroscurs, abandonat i silenciós, torna a aparèixer al seu davant. La Jing no hi és i l'Eva tampoc.

L'Alfred mira l'hora ràpidament, abans de tornar a fixar-se en les joguines.
19.53h. Cap senyal. Ja s'ha fumat més de deu cigarrets i no s'atreveix a fer res

més que esperar. Cada vegada que mira el telèfon s'estremeix i li sembla escoltar el cop sec de la porta d'entrada, màxim sinònim d'aversion i precedent del buit i el silenci punyents que envaeixen la casa des del matí.

— Crec que no puc...crec que no...que no sóc capaç d'acceptar-la. — La veu de l'Alfred havia fet emmudir l'Eva, que plantada enmig de l'habitació observava al qui li semblava un desconegut desfer-se el nus de les sabates.

— Com dius? — Un fil de veu havia sorgit dels llavis d'ella i l'Alfred no havia gosat mirar-la.

— En aquests quatre mesos no he sentit cap desig d'apropar-m'hi. Sóc incapaç de dir-li coses boniques o de sentir afecte. Em sembla que no, que no puc estimar-la, a la Jing.

— Ets un fill de puta. — Havia dit l'Eva abans de sortir del dormitori. Ho havia dit amb to serè, sense alçar la veu. Dos minuts després, el soroll sec de la porta havia posat fi a la conversa i probablement a la seva vida junts.

La llumeta blavosa del mòbil s'encén i fa pampallugues cada quinze segons. L'Alfred es convenç que no és real i intenta ignorar-la, però la lleu il·luminació intermitent acaba guanyant-li la partida. Clica el botó central de la pantalla i l'avís d'un nou missatge li eriça el pèl. Bloqueja la pantalla, però la llumeta persisteix. Llença el mòbil a l'altra punta del sofà, el punt blau continua dins el seu camp de visió. Cobreix l'aparell amb un coixí. L'Eva l'abandonarà i es farà constant en el moment en què llegeixi el seu missatge amb instruccions concises.

Quan aconsegueix calmar-se i la llumeta ha deixat de preocupar-li, una melodia estrident, que a l'inici no reconeix, fa vibrar el coixí i esquinça la quietud. Una trucada. No s'atreveix a mirar en direcció al so, que no triga gens en tornar a començar. Fa una ullada ràpida a la cuineta de la Jing i agafa l'aparell. —Eva trucant—. La frase inunda la pantalla i per un moment sembla que el telèfon li cou a les mans. Abans que el so mori, clica el símbol verd i s'acosta l'auricular a la orella,

mentre amb l'altra mà doblega l'embolcall del caramel de llimona ja sense lletres ni color.

— Eva?

— Em quedo a viure a casa dels meus pares, a Palamós. Les meves coses i les de la Jing les aniré a buscar poc a poc, m'és igual si hi ets o no, no toquis res i llestos. El cotxe me l'he endut. La moto segueix aparcada. La Jing no ha preguntat per tu encara, si ho fa, li diré que has marxat llunyíssim i que no tornaràs. Confio que d'aquí uns mesos no recordarà l'home seriós que rondava pel primer pis on va viure i ho deixarà córrer. Bip-bip-bip. Bip-Bip- Bip. — La seva veu sona rotunda i decidida. Un discurs perfectament estructurat.

L'Alfred manté l'aparell a prop del rostre durant gairebé deu minuts, fins que li cau de les mans i rebota varies vegades sobre la funda del sofà. Recorda que a l'armari guarda una ampolla de Rom cubà sense obrir que va regalar-li el seu pare el nadal passat. Un Varadero. Obre el moble, agafa l'ampolla i beu sense parar-se a respirar, fins que la meitat del líquid desapareix. —Quin mal company, el silenci— pensa llençant l'ampolla al terra. Sí que li agrada el silenci, però només de tant en tant; a vegades l'espanta i el fa sentir incòmode. Creua la cuina i surt al pati. Allà només se sent el remoreig de la rentadora dels veïns. Es treu la roba i les sabates. Se n'adona que té fred i tora a entrar. S'estira al sofà i pensa que està bé sol. Era el què necessitava, el què feia molt de temps que havia volgut. Viure al seu ritme, sense que ningú li digués què havia de fer, sense haver de dedicar temps a una nena que no ha creat ell, per culpa de la seva esterilitat. Pensa que amb l'Eva no estaven tan bé i que, tot i que ella s'empenyés en pensar que amb l'adopció canviaria, eren bajanades. Però de sobte l'assalta una por terrible, que li prem els polsos. —La solitud és la pitjor emoció— pensa mentre mira el sostre, entre flashos de rom dolç. S'aixeca i arrossega l'ànima fins al lavabo. Obre l'aixeta de l'aigua calenta i posa el tap a la banyera. S'asseu a la tassa del vàter i obre la revista del cistell que només fa servir l'Eva. Hi ha un anunci a doble pàgina d'una marca de Whisky, i vomita rom. Està marejat, però aconsegueix fixar la mirada en una entrevista a un futbolista d'èxit mentre

s'embafa el mirall. Quan acaba de llegir la banyera està a punt de vessar, i tanca l'aixeta. Posa el braç dins l'aigua i pensa que l'aigua calenta és, sens dubte, una de les emocions més agradables que es poden experimentar. L'aigua calenta és un plaer, però no venç la solitud. S'ho pensa un cop més mentre escriu amb el dit al mirall: "L'aigua calenta no venç la solitud". Arrenca de la revista la segona pàgina de l'anunci de Whisky i l'enfonsa sota l'aigua. Entra a la banyera només amb els mitjons posats, i deixa que el cos se li amari d'aigua. L'aigua calenta que no pot amb la solitud. Les mans li vibren, i nota a la boca la dolçor embafadora del Varadero i l'amargor mordaç de no saber estimar. Deixa caure les parpelles i es submergeix.